

Laurie Halse Anderson
Vertaald door Edward van de Vendel

DOKTER ANNA en de DIERENHELDEN

Red de puppy's

Lannoo

Voor mijn dochters Meredith en Stephanie.

Dank jullie wel voor het geduld, voor de aanmoediging en voor de goede grappen. Dat jullie altijd vrije geesten mogen blijven.

DANK

Dank aan de dierenartsen Kimberly Michels en Judith Tamas, voor hun adviezen en voor het nalezen op correctheid van alle procedures en praktijken in een dierenkliniek.

Misschien heb je zelf een huisdier, misschien wil je er graag een, misschien is het je droom om dierenhulp te worden – of dierenarts! – hoe dan ook: ik weet dat jij dol op dieren bent.

Net als ik.

Ik heb heel veel huisdieren gehad – honden, katten, muizen, salamanders zelfs. Mijn liefste hond was een Duitse herder die Canute heette. Hij kwam uit een asiel en hij was twee jaar oud, en altijd als ik ging hardlopen rende hij mee. Hij zorgde ervoor dat ik in vorm raakte om een halve marathon te lopen. Een paar zomers terug stierf hij in mijn armen. Ik heb hier in mijn kantoor nog altijd zijn halsband, als inspiratie voor tijdens het schrijven.

De dierenhelden uit de praktijk van dokter Anna zijn ook dol op dieren. Ik hoop dat jullie bij het lezen van *Red de puppy's* net zoveel plezier hebben als ik tijdens het schrijven had.

Laurie Halse Anderson

HOOFDSTUK EEN

‘Mitzi, zit!’

Mitzi kijkt me aan en houdt haar kop even scheef. Ze kwispelt, maar zitten gaat ze niet.

‘Grrr’, grom ik. Mitzi jankt en laat haar staart zakken.

‘Sorry, meisje.’ Ik ga op mijn hurken zitten en geef haar een knuffel. ‘Ik wilde je niet bang maken. Ik weet het gewoon even niet meer. Het zou toch niet zo moeilijk moeten zijn om jou te leren zitten?’

Mitzi is een volgroeide airedaleterriër. Haar kortharige, ruwe vacht is voor het grootste deel bruin, met op haar rug een grote, zwarte vlek. Ze heeft een lange snuit, een stomp staartje, kleine oortjes, en een niet-begrijpende blik in haar ogen.

Die niet-begrijpende blik is niet gebruikelijk voor airedaleterriërs. Meestal zijn airedales slimme honden.

‘Oké, we proberen het nog een keer. Let op.’ Ik ga voor haar staan. ‘Mitzi, zit.’

Mitzi probeert haar staart te pakken te krijgen en blaft. Dit gaat niet lukken.

Toen Mitzi's baasjes haar hier brachten, waarschuwden ze al dat ze een beetje 'langzaam' was. Ik heb beloofd dat ik haar de basiscommando's kon leren. 'Domme honden bestaan niet', zei ik. Dat heb ik van mijn oma, dr. A. MacKenzie, geleerd.

Oma heeft een dierenkliniek, Praktijk dokter Anna Mackenzie. Ze zegt dat alle dieren – zelfs huisdieren als katten, honden en cavia's – vrije geesten zijn. En kinderen ook. Dat heb ik háár geleerd.

Mijn ouders gingen dood toen ik een baby was, en ik ging bij oma wonen. Ik heb geen herinneringen aan ze, maar oma zegt dat ik mijn vaders sproeten heb en mijn moeders karakter. Oma zegt dat het voor dieren zorgen haar voorbereid heeft op het voor mij zorgen. Heel grappig.

Sommige kinderen op school vinden dat ik de grootste bofkont op aarde ben, met zoveel dieren in de buurt. Ik moet toegeven dat het leuk is. Ik mag van oma in de kliniek helpen met haar patiënten, en soms krijg ik een taakje. Zoals met Mitzi oefenen.

Mitzi stopt met rondjes draaien. Ik denk dat ze duizelig is. ‘Kom op. We zijn hier niet om spelletjes te doen. Mitzi, zit.’

Mitzi zet een stap naar achteren. ‘Wraf!’ blaft ze.

Ik trek zachtjes aan haar riem en gebruik mijn andere hand om haar achterste naar beneden te duwen. Zodra haar staart de grond raakt, gaat ze liggen en rolt ze op haar rug. Ze wil dat ik haar buik kriebel. Ze denkt dat dit een spelletje is. Als ik nu haar buik ga kriebelen, denkt ze dat ze tijdens een oefensessie kan doen wat ze wil.

‘Kom, meisje, opstaan.’

Mitzi rolt weer terug, komt overeind, en schudt zichzelf eens lekker uit.

‘Mitzi, zit.’ Ik druk haar kont naar beneden. Een halve tel blijft ze zitten.

‘Goed zo!’ schreeuw ik. Ik krab haar tussen haar oren en knuffel haar. De beste manier om honden iets te leren is door ze te belonen als ze iets goed doen. ‘Hier houden we het bij vandaag.’ Ik haak de riem los van Mitzi’s halsband en ze schiet ervandoor. Ze holt zo hard als ze kan door de omheinde tuin.

Mitzi lijkt in de verste verte niet op Sherlock Holmes, mijn oude, iets te zware basset hond, die nu in de schaduw van de eikenboom ligt te luieren. Hij is mijn enige huisdier. Maar ons huis zit vast aan oma’s kliniek, dus ik kan zoveel tijd als ik wil doorbrengen met honden, katten, konijnen, hamsters, muizen,

hagedissen, slangen, vogels, en af en toe een paard of een geit.

‘Emma!’ roept oma vanuit de achterdeur. ‘Je moet aan je huiswerk! Kom op.’

Grr. Huiswerk. Zo’n verschrikkelijk woord. Ik krijg er de rillingen van. Begrijp me niet verkeerd, ik kan allerlei dingen: een driepunter scoren bij basketbal (soms), stinkdierstank uit een hondenvacht schrobben, en zelfs ontsnapte cavia’s vangen. Maar huiswerk? School? Nee, dank je.

Niet dat ik het niet probeer. Ik probeer het al eeuwen, lijkt het wel. Maar ik verpest het altijd. Oma neemt mijn cijfers de laatste tijd heel serieus. Ze blijft maar de hele tijd zeggen dat ik om hulp moet vragen als ik vast kom te zitten en dan begint ze weer met ‘je gaat al bijna naar de middelbare school’. Als die preek niet werkt, haalt ze haar ‘je hebt goede cijfers nodig, want anders kun je geen dierenarts worden’ van stal.

Ik ben doodmoe van al dat gepreek.

‘Ik moet nog heel even verder oefenen met Mitzi’, zeg ik tegen oma. ‘Een halfuurtje. Ik heb alleen maar een paar rekensommen.’

‘Dat betwijfel ik’, antwoordt oma. ‘Je krijgt vijf minuten van me.’

Nog vijf minuten vrijheid.

Oma doet de deur dicht, maar Socrates, haar kat, piept naar buiten. Socrates is een flinke kat. Hij is een soort rugbyspeler in kattenvorm, een en al spieren en

roestkleurige vacht. Oma heeft hem naar een Griekse filosoof genoemd. En inderdaad, hij ligt behoorlijk vaak na te denken. Soms doet hij alsof hij de kliniek bewaakt. Oma noemt hem een waakkat.

Socrates steekt de tuin over, springt op de stam van de oude eikenboom, en klauwt zich dan snel een weg omhoog naar een dikke tak. Dan sluipt hij over de tak en gaat op een plek liggen vanwaar hij de hele tuin kan overzien, als een leeuw die over de savanne uitkijkt.

‘Uitslover’, mompel ik. ‘Sherlock, hier komen!’ roep ik. ‘Laat Mitzi maar eens zien hoe het moet.’

Sherlock staat op van zijn schaduwplekje en komt met zwaaiende oren en kwispelende staart naar me toe. Bassethonden hebben korte pootjes en zijn erg goed in het oppikken van een bepaalde geur. Daarom heb ik hem naar een detective genoemd. Sherlocks neus wiebelt, maar waarschijnlijk ruikt alles zoals het moet, want hij komt recht naar me toe. Hij kijkt me met zijn lodderogen afwachtend aan.

‘Sherlock, zit’, zeg ik luid en duidelijk.

Plof. Zijn achterste bonkt op de grond.

‘Sherlock, lig.’

Hij strekt zijn voorpoten uit totdat hij ligt. Hij wacht op mijn volgende commando. Mitzi kijkt naar ons. Ik hoop dat ze er iets van leert.

‘Blijf.’ Ik hol naar de andere kant van de tuin.

‘Sherlock, kom!’

Hij springt overeind en rent naar me toe. Mitzi rent met hem mee. Ik ga op mijn knieën zitten en aai Sherlock. ‘Ja, jij bent de beste hond van de hele wereld. Een genie, een absoluut genie.’

Mitzi legt haar poot op mijn schoot. Als ik die vastpak, rolt ze op haar rug.

‘Oké, Mitzi, jij bent ook braaf.’ Ik kriebel haar buik en ze doet heel tevreden haar ogen dicht. ‘Je moet alleen wel opletten. Kijk maar naar die oude Sherlock hier. Die kan het je leren.’

Opeens spitsen allebei de honden hun oren en draaien hun kop naar het huis. Een auto komt de parkeerplek naast de kliniek oprijden.

Volgens mij hebben we een patiënt.

HOOFDSTUK TWEE

De honden hollen naar het hek aan de voorkant, en ik volg ze op de voet. We turen om het huis heen. Uit de auto stapt een vrouw die een slappe puppy in haar handen houdt. Ze is duidelijk van slag. Ze rent de kliniek in.

‘Sherlock! Mitzi! Kom!’ Sherlock komt meteen. Aan de overzijde van de tuin drukt Mitzi haar staart tegen de grond. Ah, nu wil ze dus wel zitten.

Ik kan nog maar één ding doen. ‘Mitzi, lig!’
commandeer ik.

Mitzi springt op en rent naar de deur. Misschien is ze toch niet echt stom. Misschien is ze gewoon een beetje in de war.

Als ik de honden binnenlaat, horen we vriendelijk geblaf uit de kennels van het dierenpension. Daar verblijven de honden van wie de eigenaren even weg zijn. Ik doe Mitzi in haar kooi en zorg dat ze vers water heeft. Ze slurpt het op en spat water naar alle kanten. Ik moet niet vergeten om straks te dweilen.

Sherlock slentert naar de deur tussen de kliniek en het huis en ondertussen snuffelt ze de vloer af in de hoop dat er ergens nog een vergeten snoepje ligt. Omdat hij hier woont en de liefste hond van het hele universum is, mag hij gaan en staan waar hij wil.

Ik loop naar de voorkant van de kliniek, waar de twee spreekkamers zijn – aan elke kant van de wachtkamer één. Oma praat met iemand in de Dolittlekamer. Ze heeft de spreekkamers naar dierenartsen uit haar lievelingsboeken genoemd. Ik klop zachtjes op de openstaande deur.

‘Kom verder’, zegt oma.

Van welke kant je haar ook bekijkt: oma is een grote vrouw. Ze is langer dan ik – iedereen is langer dan ik – en ze heeft sterke handen en armen. Ze draagt felle kleuren, zelfs wanneer ze in de kliniek werkt. Haar haar heeft ze zo kort geknipt dat ze het met een handdoek kan drogen, en ik kan me niet herinneren dat ik haar ooit make-up heb zien dragen. Ze is geen oma die koekjes bakt. Ze is een dokter – slim, stoer, en aardig. Ik ben dol op haar.

‘Kijk eens’, zegt ze.

Ik probeer te doen wat oma me geleerd heeft: dingen op een rijtje zetten. Onze patiënt is een zwarte labrador. Zo te zien is hij nog maar twee maanden. Puppy’s van die leeftijd horen een mooi dik buikje te hebben. Dit beestje is veel te dun. Hij zou rond moeten scharrelen en alles onderzoeken. Maar deze ligt op de

tafel. Zijn donkere oogjes staan diep in zijn kop. Dat betekent dat hij uitgedroogd is – hij heeft niet genoeg vocht in zijn lijf. Zijn vacht is dofzwart en bedekt met witte schilfers. Hij heeft waarschijnlijk dus ook een of andere huidziekte.

Oma werkt snel. Met de stethoscoop luistert ze naar zijn hart en longen, daarna bevoelt ze zijn buik met haar handen. Ze probeert hem te laten opstaan, maar de kleine pup valt steeds weer neer op de tafel.

Ze tuurt met een zaklampje in zijn bek en ogen. Als ze zijn kopje draait om een van zijn oren te onderzoeken, kijkt hij met zijn trieste, bruine

ogen naar me op. Het gaat behoorlijk slecht met hem. Ik krijg een brok in mijn keel, maar die slik ik snel weg. Oma zegt altijd dat verdrietig worden het werk niet verder helpt.

‘Wanneer hebt u gemerkt dat er iets mis was?’ vraagt oma aan het baasje.

Het baasje dept haar ogen met een nat zakdoekje. ‘Ik heb hem nog maar twee dagen. Ik heb hem op de boerenmarkt gekocht. Hij heet Shelby.’

Zodra ze zijn naam zegt, begint ze weer te huilen. Ik geef haar de doos met zakdoekjes aan.

www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en wij sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2024

ISBN 9789401431309 | D/2024/276 | NUR 282, 283

Oorspronkelijke titel: *Vet Volunteers – Fight for Life*

Met toestemming van de oorspronkelijke uitgever: Puffin Books,
a division of Penguin Young Readers Group, 2007

Tekst: Laurie Halse Anderson

Vertaling: Edward van de Vendel

Illustraties: Juliette de Wit

Illustratie omslag: Janneke Ipenburg

Vormgeving: Studio Lannoo

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.